

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna (soudce zpravodaje), soudkyně Lucie Dolanské Bányaiové a soudce Josefa Fialy o ústavní stížnosti stěžovatele **Mgr. Petra Němce**, sídlem Slezská 1297/3, Praha 2 – Vinohrady, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2025 č. j. 25 Cdo 796/2024-577, rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. října 2023 č. j. 25 Co 168/2023-425 a výrokům II a III rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 4. dubna 2023 č. j. 12 C 53/2022-317, za účasti **Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Hradci Králové a Okresního soudu v Hradci Králové**, jako účastníků řízení, a **Mgr. et Mgr. et Mgr. Tomáše Zdechovského, MBA**, bytem Mánesova 915/25, Hradec Králové, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Popis věci a její procesní vývoj

1. Stěžovatel požaduje zrušit v záhlaví označená rozhodnutí. Tvrdí, že civilní soudy porušily jeho ústavně zaručená práva zakotvená v čl. 10 a čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
2. Z ústavní stížnosti, přiložených listin a vyžádaného soudního spisu plyne následující. Stěžovatel a vedlejší účastník jsou aktivními uživateli sociální sítě X (dříve Twitter). Prapříčinou jejich on-line rozepře byl příspěvek Ing. Markéty Vyvlečkové, političky za KDU-ČSL, která v době volební kampaně do Poslanecké sněmovny v roce 2021 sdílela na svém účtu podvržený obrázek (podle něhož Česká pirátská strana chtěla zdanit jednotlivce za nadprodukcí uhlíku). Na tento příspěvek reagovalo mnoho uživatelů, mezi

nimi stěžovatel (veřejně známý advokát) a vedlejší účastník (europoslanec za KDU-ČSL a blízký přítel zmíněné političky). Stěžovatel kritizoval političku v mnoha příspěvcích. Politička následně stěžovatele zablokovala s komentářem: „*Dnes jsem si zablokovala právníka @SemSuchar. Neznám ubožejší profil na @Twitter než je on. Svou zakomplexovanost a útoky na ženy by měl začít léčit. Nechápu advokátní komoru, že nezasáhne. #stopnasilinazenach #stalking*“.

3. V návaznosti na tento příspěvek uveřejnil europoslanec několik příspěvků, které označily stěžovatele za „úchyla“, pronásledovatele (stalkera) a soustavného útočníka na ženy. Dále sdělil, že politička podala v této souvislosti trestní oznámení (během soudního řízení se ukázalo, že nepodala). Stěžovatel reagoval celou řadou příspěvků: informoval o učiněných právních krocích (trestní oznámení, předžalobní výzvy, civilní žaloby), označil europoslance za lháře, zbabělce, dezinformátora a dalšími nelichotivými výrazy (jelito, Brouk Pytlík), zesměšňoval ho a činil různé narážky na institut trestního oznámení (těmito příspěvky reagoval na to, že jej europoslanec označil za častého oznamovatele trestných činů). Stěžovatel rovněž pokračoval v kritice a hanobení političky.

4. Jelikož europoslanec – ani po zaslání předžalobní výzvy – neodstranil sporné příspěvky, stěžovatel ho zažaloval. Domáhal se tří věcí: zaprvé, smazání sporných příspěvků, zadruhé, poskytnutí přiměřeného zadostiučinění v penězích ve výši 400 tis. Kč (později 150 tis. Kč) a zatřetí, uveřejnění omluvy na twitterovém profilu europoslance po dobu jednoho roku. To vše, protože příspěvky zasáhly do osobnosti stěžovatele a dotkly se jeho osobnostních práv.

5. Okresní soud v Hradci Králové stěžovatelovu žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Připomněl, že veřejně činné osoby mají vyšší práh kritiky vztahující se k jejich veřejnému působení, kterou musí snést. Pokud si dotčená osoba svépomocí zajistí satisfakci, již není třeba právní (soudní) ochrany. Jak stěžovatel, tak europoslanec jsou veřejně známými osobami, stěžovatel je advokát známý ve veřejném prostoru, obzvlášť na sociální síti Twitter, europoslanec je politik, v rozhodné době byl místopředsedou KDU-ČSL. Okresní soud přihlédl k prostředí, ve kterém se „názorová“ výměna odehrála. Jde o prostor, kde pravidla slušného chování jsou volnější – uživatelé se často bez dalšího a nepodloženě osočují, zesměšňují a vzájemně se častují vulgarismy. Rozumný uživatel musí předpokládat, že ne vše je pravdivé. Příspěvky jsou zpravidla psány s cílem oslovit co nejvíce uživatelů, tj. aby měly co největší dosah. Příspěvek, že na něj bylo podáno trestní oznámení, stěžovatele nijak nepoškozuje. Označení za „úchyla“, stalkera a násilníka obecně zasahuje do osobnosti člověka. Avšak s ohledem na okolnosti případu tomu tak není. Sporné výroky europoslance odpovídají svou intenzitou a charakterem příspěvkům stěžovatele v prostředí dané sociální sítě a reagují bezprostředně na jeho příspěvky v obdobném tónu. Sám stěžovatel se uchýlil k hrubému a neurvalému chování: osočoval, provokoval a zesměšňoval řadu osob a nezacházel daleko k vulgaritám. Sám tedy přispěl hodnoticímu soudu europoslance. Stěžovatel se podle okresního soudu nechová jako stalker či „úchyl“, jak jej označil europoslanec. Ovšem hodnotící soud europoslance má oporu v realitě chování stěžovatele na příslušné sociální síti. Hrubá reakce europoslance je přiměřená okolnostem případu a jeho hodnotící soud odpovídá celkovému dojmu z příspěvků stěžovatele. A konečně, zásadním důvodem, proč soud nepřiznal stěžovateli satisfakci, je skutečnost, že stěžovatel si ji svými následnými výpady proti europoslanci poskytl sám.

6. Krajský soud v Hradci Králové k odvolání stěžovatele napadené výroky rozsudku okresního soudu potvrdil. Okresní soud provedl dokazování bezvadně. Spor bylo třeba posoudit s ohledem na prostředí, ve kterém se sporné příspěvky objevily. Krajský soud souhlasil s tezí, že Twitter není prostorem, který by umožňoval věcnou a konstruktivní diskuzi. Je tomu přesně naopak. Ostatně to byl sám stěžovatel, který zabarvením svého příspěvku přispěl k tónu, v jakém uživatelé, jeho sledující, budou reagovat, jak se budou vyjadřovat a chovat. Okresní soud správně vyhodnotil nynější spor v širších souvislostech (prostředí sociální sítě Twitter, dlouhodobost výměny názorů, stěžovatel i europoslanec jsou osobami známými veřejně i v on-line prostoru). Ztotožnil se s okresním soudem v tom, že výroky europoslance byly nesprávné, avšak je třeba je posuzovat v celkovém kontextu výměny mezi ním a stěžovatelem. Jak stěžovatel, tak europoslanec musí snést více, i když použité výrazy byly hrubé, vulgární či nevybíravé. Jakkoli stěžovatel tvrdí, že jde o skutková tvrzení, není tomu tak. Šlo o hodnocení jeho předchozího chování v této věci. Byť se stěžovatel hájí, že jím použité výrazy jsou projevem humoru, nic to nemění na tom, že jde o silně zabarvené, neuctivé a hanlivé výrazy. Ne každý je bude vnímat jako humor. Okresní soud rovněž správně posoudil satisfakční charakter následného jednání stěžovatele reagujícího na výpady europoslance.

7. Nejvyšší soud stěžovatelovo dovolání odmítl pro nepřípustnost: krajský soud se neodchýlil od ustálené judikatury a dovolání nepřináší žádnou novou právní otázku. Nejvyšší soud nevyloučil, že na síti Twitter může probíhat civilizovaná diskuze. V tomto případě tomu tak ale nebylo. Stěžovatel a europoslanec si sami nastavili pravidla, jak budou vzájemně na sociální síti komunikovat, včetně míry expresivity použitých výrazů. Pokud takto sám stěžovatel vstupoval do názorové rozepře s vědomím, že komunikace bude hrubší, musí strpět tomu odpovídající míru kritiky i expresivity. Sporné výrazy jsou hodnotící soudy, které odpovídajícím způsobem reagovaly na stěžovatelovo předchozí nekultivované chování. Byť nemusí přesně odpovídat skutečnosti, nehezká označení stěžovatele mají jistý pravdivostní základ. Protože šlo o fórum bez jasně daných pravidel slušného chování, příspěvky europoslance zasáhly do stěžovatelovy cti nepatrně. Tuto nepatrnou újmu dokázal stěžovatel svépomocí vykompenzovat vlastními příspěvky.

II.

Argumentace stěžovatele

8. Stěžovatel v podrobně odůvodněné ústavní stížnosti zdůrazňuje, že si zaslouží zadostiučinění za nepravdivé spojování jeho osoby s násilnou a sexuální trestnou činností. Jeho argumentaci lze rozdělit do tří hlavních argumentačních okruhů: zaprvé, nesouhlasí s vyhodnocením sporných výroků jako hodnotících soudů (body 36 až 76 ústavní stížnosti), zadruhé, odmítá závěr o odstranění následků svépomocí (body 77 až 101 tamtéž) a zatřetí civilním soudům vyčítá opomenutí důkazů (body 102 až 120 tamtéž).

III.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

9. Ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je advokátem, proto nemusí být zastoupen jiným advokátem [stanovisko pléna ze dne 8. 10. 2015, sp. zn. Pl. ÚS-st. 42/15 (ST 42/79

SbNU 637)]. Vyčerpal též všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svých práv (§ 75 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Ústavní stížnost je přípustná.

IV. Posouzení ústavní stížnosti

10. Svoboda projevu (čl. 17 Listiny) není bezbřehá. Lze ji omezit, pokud si to žádá ochrana práv a svobod druhých. V takovém případě se typicky proti sobě střetávají dvě ústavně chráněná práva: na jedné straně svoboda projevu, na straně druhé právo na ochranu soukromého života, resp. osobnosti. Při kolizi obou práv je třeba nalézt jejich spravedlivou rovnováhu.

11. Ústavní soud se vypořádá s jednotlivými argumentačními okruhy tak, jak jdou za sebou. Nejprve posoudí, zda sporné výroky jsou skutečně jen skutkovými tvrzeními (část IV. A.). Následně se vyjádří, zda si stěžovatel mohl svépomocí zajistit satisfakci, pročez by soudní ochrana již nebyla třeba (část IV. B.). Závěrem posoudí, zda civilní soudy opomenuly důkazy (část IV. C.).

IV. A. *Sporné výroky europoslance nebyly ryze skutkovými tvrzeními*

12. První výtku směřuje proti vyhodnocení sporných výroků. Na rozdíl od civilních soudů si stěžovatel myslí, že šlo o skutková tvrzení, nikoli o hodnotící soudy.

13. Při posuzování přípustnosti výroků z hlediska svobody projevu je třeba rozlišovat mezi skutkovými tvrzeními, jejichž pravdivost lze ověřit dokazováním, a hodnotovými soudy, u nichž to – z povahy věci – možné není. Jde však o dva krajní póly kontinua, mezi nimiž stojí tzv. *hybridní výroky* neboli *hodnotící soudy se skutkovým základem* [nález ze dne 19. 1. 2016 sp. zn. I. ÚS 750/15 (N 9/80 SbNU 107), bod 24]. Právě tuto kategorii civilní soudy měly zjevně na mysli, byť výslovně pracovaly s kategorií hodnotících soudů. Sporné výrazy měly totiž podle civilních soudů oporu ve skutkovém základu, jmenovitě v chování stěžovatele na sociální síti (přiměřeně nedávný nález ze dne 5. 3. 2025 sp. zn. III. ÚS 3264/23, bod 73). Stěžovatel uveřejnil mnoho příspěvků, jejichž adresáty byla široká škála osob (politicky a jiné uživatelky, ale také jiní politici, advokáti apod.). Činil tak soustavně, příspěvky byly různého rázu, ovšem vůči osobám, které se stěžovateli z různých důvodů znelíbily, měly zesměšňující, místy až hanobící tendenci (srov. body 29 až 54 rozsudku okresního soudu; v podrobnostech též snímky příspěvků na č. l. 32 až 51 a č. l. 141 až 147 soudního spisu).

14. Shora shrnuté má ovšem význam pro jinou, podstatnější otázku, tj. zda europoslanec unesl důkazní břemeno k sporným výroků. Ze všech napadených rozhodnutí vyplývá, že europoslanec důkazní břemeno *unesl*. Prokázal, že jeho výroky mají pravdivý skutkový základ, resp. vycházejí z racionálního podkladu [nález ze dne 26. 6. 2024 sp. zn. I. ÚS 2946/23, body 31 a 32; dále bod 13 napadeného usnesení Nejvyššího soudu: „S tímto závěrem lze souhlasit, neboť je podložen zjištěným skutkovým stavem, zejména příspěvky žalobce [stěžovatele] na uvedené sociální síti, jež předcházely výrokům žalovaného (a následovaly i po něm)“].

15. Kromě toho civilní soudy zkoumaly, zda sporné výroky, byť opírající se o realitu, nebyly přehnané. Civilní soudy zasadily nynější věc do širších souvislostí, především

poukázaly na prostředí sociální sítě, přesněji na „sociální bublinu“, ve které se rozepře odehrála (body 59 a 61 rozsudku okresního soudu). Sporné výroky by nepožívaly ochrany jen tehdy, pokud by postrádaly věcný základ a současně by je nešlo ospravedlnit (srov. nález I. ÚS 750/15, body 24 a 25). Hodnocení a závěry obecných soudů z ústavního hlediska ob stojí a Ústavnímu soudu nepřislují za takového stavu do rozhodování obecných soudů zasahovat.

16. Stěžovatel neuspěje ani s dílčími argumenty. Rozsudek ESLP ze dne 5. 5. 2022 *Mesić proti Chorvatsku*, č. 19362/18, je skutkově odlišný. Na rozdíl od chorvatského advokáta byl stěžovatel veřejně známou osobou již delší dobu. Nevstoupil v známost až uveřejněním sporných příspěvků (výroků), ale čilou a dlouhodobou aktivitou, zejména na sociálních sítích. Stejně jako europoslanec musel snést vyšší míru kritiky (opačně § 94 až § 97 tamtéž), to zejména v situaci, kdy výroky europoslance byly pouze stejně laděnou reakcí na předchozí výroky stěžovatele. A konečně, ani nález ze dne 11. 11. 2005 sp. zn. I. ÚS 453/03 (N 209/39 SbNU 215) nemluví ve prospěch stěžovatele. Tato věc se týkala ryze skutkových tvrzení, nikoli hybridních výroků.

IV. B. Satisfakci při zásahu do osobnostních práv lze získat též reakcí na sociálních sítích

17. Druhá výtka kritizuje závěr, že si stěžovatel sám poskytl přiměřené zadostiučinění, a to sérií příspěvků, které europoslance zesměšňovaly. Stěžovatel v podstatě naznačuje, že takováto možnost (svépomoc) nemá ve věcech ochrany osobnosti žádné místo. Takovýto závěr však není ústavně přijatelný.

18. V soudobém demokratickém právním státě vskutku existuje nárok na právní ochranu poskytovanou státem. To ale neznamená, že jednotlivec nemůže *vlastním* jednáním chránit (a ochránit) svá subjektivní práva, jsou-li ohrožena či dokonce porušena (byť jen za specifických podmínek). Ústavní soud v minulosti tuto možnost (ohledně ochrany osobnostních práv) připustil: „Škodu lze napravit jinak než zásahem státu, například užitím přípustných možností k oponování kontroverzním a zavádějícím názorům. Tak lze často minimalizovat škodlivý následek sporných výroků mnohem efektivněji než cestou soudního řízení. Pro osoby činné v oblasti veřejného života [...] obecně platí, že disponují mnohem snadnějším přístupem k médiím, a mají tak mnohem snadnější možnost vyvrátit to, co ony samy považují za smyšlenky. Soudní ochrana dobrého jména takovýchto veřejně činných osob je i proto realizována v míře menší než ochrana dobrého jména kohokoli jiného, který má mnohem menší spektrum možností vstoupit do veřejné diskuse než osoba veřejně činná“ [nález ze dne 15. 3. 2005 sp. zn. I. ÚS 367/03 (N 57/36 SbNU 605), *Vondráčková vs. Rejžek*]. Uvedené závěry platí zejména v případech konfliktů mezi osobami veřejně známými (což byla ostatně i situace řešená v právě uvedeném nálezu), tím spíše, odehrávají-li se na sociálních sítích.

19. Právě citovaná pasáž tak vyvrací mylnou domněnku, že si jednotlivci nemohou sami poskytnout satisfakci. Civilní soudy ústavně konformně uzavřely, že šlo o přípustnou obrannou (defenzivní) svépomoc, která reagovala na hrubé hodnotící výroky europoslance, které ovšem zase reagovaly na velmi neuctivé výroky stěžovatelovy. Civilní soudy zohlednily další okolnosti, zejména obsah výroků, postavení stěžovatele a hlavně stěžovatelovo předchozí a následné chování (srov. též nález III. ÚS 3264/23, body 65 a 71). Jinak řečeno, pokud si stěžovatel na Twitteru vybral roli nekompromisního

a ironického glosátora a komentátora, nemůže se divit, že jiní na něj reagují podobným stylem.

IV. C. *Civilní soudy neopomněly žádný důkaz*

20. Třetí výtká se týká neprovedení důkazů. Ústavní soud se neztotožňuje s argumentem, že civilní soudy neodůvodnily neprovedení navržených důkazů. Podstata stěžovatelovy kritiky leží v nesouhlasu s důvodem, na základě kterého civilní soudy zamítly jeho důkazní návrhy (nadbytečnost – viz bod 57 rozsudku okresního soudu a bod 22 rozsudku krajského soudu). Civilní soudy uvedly nejen konkrétní důvod, ale také přiblížily, proč neprovedou důkazy navržené stěžovatelem. Jednoduše řečeno, civilní soudy měly pro rozhodnutí věci tolik důkazních materiálů, že dalších již nebylo třeba (srov. nedávno nález ze dne 22. 4. 2025 sp. zn. III. ÚS 2534/24, bod 27).

V. Závěr

21. Ústavní soud nezjistil žádné porušení ústavně zaručených práv stěžovatele. Odmítl proto ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků jako návrh zjevně neopodstatněný [§ 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu].

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2025

Za správnost vyhotovení:
Monika Zbořilová

Zdeněk Kühn v. r.
předseda senátu